

1

Det er lørdag morgen. Julie og jeg står foran gymnasiet. Første uge er overstået, og vi skal på rustur. Nu skal vi rystes sammen!

”Er du klar?” Jeg ser på Julie.

Hun nikker. ”Jeg er vildt nervøs.”

”Det skal nok gå,” siger jeg og tager hendes hånd. ”Det bliver ikke ligesom i folkeskolen.”

”Det håber jeg ikke, Nanna.” Julie smiler. Men jeg kan se, at det ikke er et ægte smil.

Jeg kan godt forstå hende. Men der er ingen, der kender os i den nye klasse. Det er ikke ligesom før.

Jeg kan høre, at resten af klassen nærmer sig. De larmer og jubler. Nu begynder rusturen. Der skal festes!

Denne gang bliver det anderledes. Men jeg ved, at hun er bange for, at det skal gå galt igen ...

2

Jeg husker det alt for godt. Hvordan de alle sammen i skolen bare besluttede sig for, at Julie var offer nummer et. Hun skulle udsættes for alt.

Ligesom den dag, hvor de efter idræt havde taget alt hendes tøj, mens hun var i bad. Jeg kan stadig huske, da hun ringede til mig fra omklædningsrummet. Og at jeg måtte låne hende mit brugte tøj fra idræt, så hun ikke skulle gå nøgen ud.

Derefter blev det kun værre. De gik efter hende som gribbe. Hun havde ikke gjort noget. Hun var der bare. Hun var stille. Holdt sig for sig selv. Vi sad så tit gemt væk på biblioteket bare for at være i fred.

Jeg var heller ikke noget på skolen. Og hørte da også mit lort.

Men jeg var ikke jaget, som Julie var det.

Men det er ovre nu. Ingen i klassen kender os.

Der er nogle fra vores gamle skole i de andre klasser, men vi holder os til de nye. Det er planen.

Bussen, vi skal med, drejer ned ad vejen og stopper foran os.

Døren går op. "Hej, alle sammen! Jeg hedder Maja, og jeg er en af jeres tutorer."

Hun får øje på os, og mit blod fryser til is.

"Guud, hej, Nanna og Julie."

3

”... Hej,” siger Julie. Hun kommer til at stamme.

”H-hej, Maja.”

Maja sender os et stort smil. Hun har et glimt i øjet. Det er, som om hun skjuler noget. Noget, som skræmmer mig.

”Nå, vi kan samle op på gamle dage senere,” siger hun og træder til side. ”Alle sammen, op i bussen. Vi har en masse øl, der skal drikkes, inden vi skal hjem igen. Så lad os komme afsted!”

Resten af klassen stiger ind. Jeg ser bare på Julie. Jeg har lyst til at spørge hende, om hun hellere vil blive hjemme. For så kan jeg godt blive her sammen med hende.

Men jeg siger ikke noget. For jeg har ikke lyst til at blive hjemme. Jeg vil ikke være hende, som alle glemmer igen. Jeg skal med på den rustur, så jeg kan blive en del af gruppen.

”Tag det roligt,” siger jeg i stedet. ”Vi klarer den sammen.”

Så hiver jeg hende med op i bussen. Og finder en plads allerbagest.